

[Søren P. Larsen.]

Ja, det lyder godt, men hvis jeg havde været i det ærede Medlems Sted, vilde jeg nu nok have fundet en lidt mere beskeden Betegnelse herfor. Der er nemlig den Realitet bagved, at vi allerede i Fjor stillede 3 Mill. Kr. til Raadighed — og i Fjor maa det jo ogsaa have været en fælles national Vilje til Bekæmpelse af Ungdomsarbejdsløsheden, der besjælede de samme Partier, som gennemførte Loven i Fjor, jeg kan naturligvis ikke bestride, at Viljen har været baade fælles og maaske ogsaa haft et nationalt Islæt; det er vel særlig det ærede Medlem Hr. Bindslev, der har lagt dette ind i det Samarbejde, som har fundet Sted —, men dette fælles nationale Arbejde til Ungdomsarbejdsløshedens Bekæmpelse blev jo kun til et Tilløb. Vi har nemlig haft det ret enestaaende Tilfælde, at af de 3 Mill. Kr., som den tidligere Lov stillede til Raadighed, var der, da den højtærede Socialminister fremsatte Forslag til Forlængelse af Loven, i den Periode, Loven har haft Gyldighed, kun brugt et Beløb af omkring 160 000 Kr.

Alene den Omstændighed, at man i 1933—34 bevilger 3 Mill. Kr. til et socialt Formaal, men kun et meget ringe Beløb heraf finder Anvendelse, tyder i og for sig ikke paa, at den fælles nationale Vilje til Bekæmpelse af Ungdomsarbejdsløsheden har fundet en Form, hvorunder den vil kunne faa nævneværdig Betydning. Derfor maatte vi ganske givet ved første Behandling af dette Lovforslag saavel som under Udvalgsarbejdet gøre, hvad vi kunde, for at skaffe Plads for de Tanker, som vi har givet Udtryk for, og jeg maa sige, at det bedste, som de tre Partier med den fælles nationale Vilje har faaet ind i Ændringsforslagsform til § 1 — det vil ethvert Medlem her i Salen kunne overtage sig om —, det er i Virkeligheden hentet fra de Ændringer, som vi har skitseret. Men vi kan jo for saa vidt kun glædes over, at vi dog ogsaa har været i Stand til at frembringe Ting, der kunde komme med ind i det nationale fælles Arbejde til Bekæmpelse af Ungdomsarbejdsløsheden, som de tre Partier har givet saa smukt Udtryk for.

Da den højtærede Socialminister i sin Tid fremsatte Lovforslaget, kunde jeg gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister i en Skrivelse fra Socialministeriet — jeg tror af Marts 1933 — havde givet Udtryk for, at et af de vanskeligste Problemer for Øjeblikket og en af Hovedaarsagerne til Ungdomsarbejdsløsheden var det Forhold, der stod omtalt i den Skrivelse, Socialmini-

steriet havde oversendt til Arbejdsløshedsraadet, at de unge, lige udlærte, ikke var i Besiddelse af den legemlige Færdighed, af den personlige Arbejdskraft, som var nødvendig for, at de kunde staa Maal med Tarifferne. Jeg opfordrede da den højtærede Socialminister til at gøre sin Indflydelse gældende i de Forhandlinger, der føres vedrørende Tarifferne. Under Samarraad med Ministeren i Udvalget har vi da ogsaa faaet at vide, at Ministeren har vist Initiativ paa dette Omraade, og det paa-skønner vi, men det havde jo været bedre, om vi samtidig kunde have takket den højtærede Minister for, at Resultater var skaffet til Veje.

Jeg tror nemlig, den højtærede Minister har Ret i de Betragtninger, der blev gjort gældende i denne Skrivelse i Fjor, og vi fra vor Side har derfor ganske naturligt, hvis Ungdomsarbejdsløsheden skulde afhjælpes gennem Beskæftigelse, maattet bestræbe os for — og det er kun naturligt, naar vi ser paa, hvordan Resultaterne har været af den Lovgivning, som har været gældende i et lille Aars Tid —, at Beskæftigelsen fortrinsvis skulde finde Sted gennem produktivt Arbejde, der ellers ikke vilde blive udført. Jeg kan kun anerkende, at Regeringspartierne og de Konservative har faaet Plads ogsaa for dette i de Ændringsforslag, som stilles til Lovforslagets § 1, for jeg synes, at naar vi ser paa den Brug af Loven, der er gjort rundt omkring i Kommunerne, saa har vi ogsaa Lov til at sige, at det har ikke været det produktive Arbejde, der har været i Forgrunden. Jeg glæder mig over, at der nu bliver bedre Plads herfor, og at der nu fra Lovgivningsmagtens Side sættes ind paa denne Linie, saaledes at Hensynet til det produktive fremhæves stærkere, end det blev i den første Lov, og jeg vil haabe, det vil være sagt saa stærkt, at det ogsaa kan høres ude omkring i de Kommuner og i de Foreninger, der vil sætte saadanne Arbejder i Gang, for ellers betyder det hele ikke overmaade meget. Jeg har under Udvalgsforhandlingerne peget paa, at det var en af de Veje, vi fortrinsvis skulde ind paa, idet en hel Del af den Beskæftigelse, der har været iværksat i Henhold til den gældende Lov, egentlig ikke kunde siges at være produktivt Arbejde — jeg nævner f. Eks. Anlæg af Soppepladser, Anlæg af Kælkebakker, som der for Resten ikke har været megen Brug for i denne Vinter, og sligt.

Vi for vort Vedkommende har heller ikke ønsket at gaa med til en Forøgelse af Statens Tilskud ud over de 2 Kr. pr. Dag, som Staten hidtil har givet, og jeg vil gerne